

OBSAH.

	Str.
Předmluva	5
Hlava I. O proroctví	31
Hlava II. O prorocích	50
Hlava III. O vyvolení židův a o tom, zda dar pro- rocký měli jen židé	70
Hlava IV. O zákonu božím	88
Hlava V. Proč byly obřady zřízeny a o víře v bi- blické dějiny, totiž jak a komu jest jí třeba . .	103
Hlava VI. O zázracích	119
Hlava VII. O výkladu Písma	141
Hlava VIII. Důkaz, že Pentateuch a knihy Josuova, Soudců, Rut, Samuelova a knihy Králů nejsou pů- vodní. Potom se zkoumá, zda bylo jejich spiso- vatelů více, či jen jeden, a kdo to byl	169
Hlava IX. Pokračuje se ještě v bádání o těchto kni- hách, totiž o tom, zda jim Ezdráš dal konečnou úpravu; a potom, zda poznámky na okraji, které se čtou v rukopisech židovských, byly snad různá čtení	185
Hlava X. Ostatní knihy Starého zákona podrobují se týmž způsobem zkoumání	205
Hlava XI. Zkoumá se, zda apoštolové své listy psali jakožto apoštolové a proroci, či jako lidé učení. Potom se objasňuje úřad apoštolský	221
Hlava XII. O pravé, původní knize zákona božího a proč se bible nazývá Písmem svatým a proč slo- vem božím. Na to se dokazuje, že Písmo, pokud obsahuje slovo boží, došlo nás neporušené . . .	231
Hlava XII. Vykládá se, že Písmo učí jen pravdám do- cela prostým a ničeho kromě poslušnosti nežádá; i o přirozenosti boží učí jen, čeho lidé jistým způ- sobem života napodobiti mohou	243

Hlava XIV. Co jest víra, kdo jest věřící; vymezují se základy víry a na konec se víra od filosofie odděluje	251
Hlava XV. Ani theologie není služkou rozumu ani rozum služkou theologie; výklad o tom, proč jsme přesvědčeni o auktoritě Písem svatých	261
Hlava XVI. O základech státu; o přirozeném a občanském právu každého člověka a o pravomoci mocností nejvyšších	273
Hlava XVII. Vykládá se, že nikdo nemůže všeho odevzdati moci nejvyšší a že toho ani není třeba. O tom, jaký byl stát židovský za života Mojžíšova a jaký po jeho smrti, než si židé zvolili krále. O jeho výbornosti. A posléze o příčinách, proč stát boží mohl zaniknouti a proč nemohl býti bez různic	291
Hlava XVIII. Ze státního zřízení hebrejského a z dějin hebrejských vyvozují se některé zásady politické	323
Hlava XIX. Vykládá se, že právo bohoslužebné vůbec náleží mocnostem nejvyšším a že vnější obřady náboženské mají býti uvedeny ve shodu s pokojným soužitím v státě, chceme-li vpravdě boha býti poslušni	333
Hlava XX. Vykládá, že ve svobodném státě každému jest volno mysliti co chce, a říci, co myslí	349

